

* ΜΥΣΤΙΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ *

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΥΧΗ

1. Quartetto.

A'.

ΝΑΜΕΣΑ στὰ ξανθά στάχυα, ποῦ δὲ ἥλιος τὸ χρυσώνει καὶ ἡ αὐρὰ τὰ λυγίζει, στοὺς ἀπέραντους κάμπους ποῦ παραστέκοντα στοργικὲς ἡ ἀργυρόφυλλες ἔληές, ἀνάμε-

σα στοὺς ἀγροὺς ποῦ στὰ πράσινα στήνη των ἐλίσσονται τὰ ρυάχια καὶ χαμοπετοῦν οἱ σπίνοι χαρωποί, ποῦ ἡ πεταλοῦδες ἐδωτοτροποῦν μὲ τὸ ἄγριολούδια καὶ ἡ ἀνεμῶνες σᾶν ματωμένες ταινίες ἔδιπλώνονται στὴν πλημμύρα τῶν ἀπίνων, ἀνάμεσα στὰ καμαρωτὰ στάχυα, ἡ παιδίσκη μὲ ζέπτελα τὰ μαλλιά, γεμάτη ὄνειρα καὶ ἐλπίδες, διαβάνει.

Εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Παρθενίας — Συλφὶς τῶν περασμένων καιρῶν — ἡ πνοὴ τῆς Χαρᾶς.

B'.

ΕΙΣ τὴν δροσόλουστην ἀκρογιαλιά, δπου ἀφίνει ἐπάνω στὰ ἀστραφτερά πετράδια τρελλοὺς ἀφροὺς τὸ κῦμα ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γαλανῆς θαλάσσης, δπου ἡ ἀλμη ἐνδυναμώνει τοὺς πόθοντας καὶ τὸ βλέμμα βυθίζεται εἰς θεμβασμοὺς μέσα στὴν κινανόλευκην σιδόγην ποῦ λαμπτόκοπά στὰ φιλήματα τοῦ ἡλίου, στέκει ἡ κόθη — Ἡβῆς ἄνθος, Ἡ θάλασσα στὰ ὑγρά, τὰ ιηρέμα ἀναπαλλόμενα στήνη τῆς νανούρζει γλύκα τοὺς ἀνησύχους πόθοντας τῆς κόρης, ἡ ὅποια σοχίζει νὰ νοιώθῃ.

Εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Ἀγάπης — Νηροῖς τῶν μυθικῶν χρόνων — ὁ παλμὸς τοῦ Ὄνείρου.

G'.

ΕΠΑΝΩ στὰ βουνά μὲ τῆς ὑπερήφανες κυριαρχικὲς κορυφές των, ποῦ ἔχουν ἀνοικτὴν τὴν

ἀγκάλην πρὸς τὰ ἀστρα — εἰς τὰ βουνά, τοὺς γείτονας τοῦ οὐρανοῦ, δπου ἀνεβαίνει ὁ ἀνασαμόδιος τῆς γῆς ὡς ἥχῳ θλιμμένου τραγουδιοῦ, στὰ βουνά μὲ τοὺς ἀγρούς σχοίνους καὶ τὰ ἀγκάθια τὰ προπετῆ, ἔκει δπου ὁ ἀέρας πειδὸς καὶ πειδὸς μάγγος εἴνε, δπου τὸ βλέμμα ἀτενίζει γύρω καὶ τὰ ὄρνεα κάμνουν μεγάλους γύρους εἰς τὸν αἰθέρα τὸν πλατύν, δπου ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα εἴνε καὶ τὸ μεστωμένον σῶμα ἀδέσμευτον, ἀναρριχᾶται ἡ γυνὴ τῶν ὁδίμων ἐτῶν, ἡ γεμάτη δομάς, ποῦ τὸ σῶμα τῆς ἐγγίζουν αἱ πρωτόγονοι ἀπολαύσεις.

Εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Ἡδονῆς — Ἀμαρυλλὶς τῶν ἀρχαίων παραδόσεων — ἡ δομὴ τῆς Ἐπιθυμίας.

Δ'.

ΜΕΣΑ στὰ βαθύσκια δάση, τὰ πυκνόφυλλα πλατάνια καὶ τῆς ὑψίκορμες λεύκες, στὰ γέροικα πεύκα ποῦ ἡ κάμπιες ἀναδέσιονται καὶ ἀφίνουν ἀκούραστα τοὺς μονοτόνους κρωγμούς των τὰ ἔντομα, στὴν αἰώνια σκιά στη σιγὴ ποῦ νοσταλγεῖ τὰς πτέρυγας τοῦ δαμάτου, στὰ δάση τὰ πυκνά, τὰ ἀπρόσιτα, γεφει ἐπάνω στὰ χλωμά φύλλα τὸ κουρασμένο κορμὶ ἡ Ὑπερῷλξ μὲ τὴν λευκὴν κόμην, ποῦ τὰ μάγουλά της ἡ κούρασις ἔχει πτυχώση καὶ τὰ βλέφαρά της κλείνουν ἀπηνδισμένα εἰς ἓνα ὑπνον ποῦ παραλίνει τὰς αἰσθήσεις. Κυττάζει διαρκῶς κάτω στὸ χῶμα, καὶ περνᾷ ἀνάμεσα στὰ δάση ὡς φάντασμα.

Εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Θλίψεως — Δρυάς τῶν θρύλων — ὁ στεναγμὸς τῆς Ἀναμνήσεως.

II. Finale.

Σκορπίζονται τὰ ἀθώα Χαμόγελα τῆς Αὐγῆς. Αρρωσταίνουν οἱ ὄγειρωδεις Πόθοι τοῦ Μεσημεριοῦ.

Πεθαίνουν αἱ σφριγήλαι Ἐπιθυμίαι ταῦ Δειλινοῦ.

Καὶ τελειώνουν ὅλα μέσα στὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ δάσους, στοὺς κορμοὺς τοὺς κούφιοὺς — σκελετώδη χέρια ποῦ κρατοῦν ἀνοιγμένα τὰ ἄγρια Μεσάνυκτα.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ